



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8312/2023
18.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Бјелетић адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ксенија Поповић адвокат из ... и ВВ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4984/22 од 20.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4984/22 од 20.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4984/22 од 20.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2401/20 од 29.05.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је недозвољено извршење на предмету извршења - стану број ... површине 87,43м² на ... спрату стамбено-пословне зграде број ... у Улици ... број ... у ..., саграђене на парцели ... КО ..., одређено закључком јавног извршитеља бр. ИИ 565/17 од 01.04.2017. године (став први изреке), одбијен предлог тужиље за одређивање привремене мере (став други изреке) и обавезана тужила да накнади туженом ББ трошкове парничног поступка у износу од 94.500,00 динара (став трећи изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, тај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ је покренуо извршни поступак ради наплате новчаног потраживања од извршног дужника - туженог ВВ. Извршење је одређено решењем о извршењу од 10.02.2017. године на непокретностима извршног дужника, између осталог и на стану број ... површине 87,43м² на ... спрату зграде у Улици ... број ... у Спровођење извршења одређено је закључком јавног извршитеља од 01.04.2017. године. Тужила је 13.04.2019. године поднела приговор против решења о извршењу, који је одбијен решењем јавног извршитеља од 05.11.2019. године. Између тужиле као поклонопримца и туженог ВВ као поклонодавца закључен је 11.05.2009. године уговор о поклону наведеног стана, на којем потписи уговарача нису оверени код суда. Пресудом на основу признања Основног суда у Обреновцу П 566/19 до 07.10.2020. године утврђено је да је тужила власница предметног стана и тужени ВВ обавезан да трпи упис права својине тужиле у јавним књигама.

Полазећи од тако утврђених чињеница и оценом исказа тужиле као неискреног, животно нелогичног и усмереног на постизање успеха у спору, првостепени суд је закључио да тужила није доказала да је уговор о поклону заиста и закључен 11.05.2009. године. Из тог разлога тај суд је означени уговор оценио фиктивним правним послом, закљученим само ради улагања приговора трећег лица у извршном поступку у којем поклонодавац има положај извршног дужника.

Прихватајући разлоге нижестепеног суда, другостепени суд је одбио тужилину жалбу и потврдио првостепену пресуду. По налажењу тог суда, жалбени наводи да је уговор о поклону закључен у присуству бројних сведока и да га је сачинио адвокат не утичу на другачије пресуђење. Тужила током поступка, а ни у жалби није навела податке о лицу које је тај уговор сачинило и лицима која су присуствовала његовом закључењу, који би својим исказима могли потврдити да је уговор закључен баш оног дана који је наведен као дан његовог закључења. У таквој ситуацији, када је нижестепени суд правилно утврдио да је уговор о поклону фиктиван правни посао, по становишту другостепеног суда, нема места примени члана 4. Закона о промету непокретности, нити може бити од утицаја то што је пресуда на основу признања постала правноснажна.

Тужилина ревизија своди се на тврдњу да је правноснажном и извршном пресудом на основу признања П 566/19 од 07.10.2019. године, донетом на основу Уговора о поклону од 11.05.2009. године, доказала да на предметном стану има право својине које спречава извршење. Поред тога, тужила сматра да су испуњени услови за стицање права својине и редовним одржајем јер има закониту и савесну државину стана у трајању дужем од 10 година.

Означена пресуда на основу признања оглашена је правноснажном са 22.07.2022. године, након закључења главне расправе и достављена је са клаузулом правноснажности уз неблаговремену допуну тужилине жалбе. Пресуда је донета на основу диспозитивне парничне радње туженог који је признао тужбени захтев у време када је против њега већ био у току извршни поступак. Пресуда је донета без расправљања, тако да суд који је одлучивао о тужилином захтеву за утврђење права својине на стану није знао да је предмет тог спора истовремено и предмет извршења

(то сазнање стекао је након доношења пресуде, из поднеска извршног повериоца којим је тражио мешање у ту парницу), да би могао оценити испуњеност услова за њено доношење у смислу члана 3. став 3. ЗПП. Пресудом на основу признања утврђено је право својине тужиље на спорном стану стечено писаним уговором о поклону на којем потписи уговарача нису оверени код суда а који испуњава услове за конвалидацију прописане чланом 4. Закона о промету непокретности важећег у време закључења уговора. Међутим, то не представља сметњу да суд који одлучује о тужби за недопустивост извршења цени правну ваљаност тог уговора и да оценом доказа и на основу резултата расправљања утврди да је тај уговор фиктиван правни посао који не производи правно дејство, предузет ради изигравања права туженог - извршног повериоца да наплати своје новчано потраживање из вредности стана који је предмет тог уговора. Чињенично-правни закључак о уговору о поклону као фиктивном правном послу тужиља није успела оспорити жалбом, а ни наводима ревизије.

Уговор о поклону, као фиктиван правни посао, не може бити основ за закониту државину из члана 72. став 1. Закона о основама својинскоправних односа која би, уз савесност држаоца у смислу става 2. наведеног члана, протеклом рока од 10 година довела до стицања права својине тужиље одржајем по члану 28. став 2. наведеног закона.

Из ових разлога, по оцени ревизијског суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права у погледу утврђења постојања права тужиље које спречава извршење и због којег би извршење на предметном стану било недопуштено у смислу члана 108. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић